

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVI. évfolyam 7. szám. 2015. április 1.

Ára 0,80 lej

Áldott húsvéti ünnepet kívánunk minden kedves olvasónknak!

A húsvét az élet ünnepe, a keresztyénség az élet vallása

A húsvét a keresztyénség legnagyobb ünnepe. Ez alkalommal szeretném, ha minden ember igazi örömmel ünnepelne, és ezt azért tenné, mert Jézus Krisztus feltámadt a halálból. Ezt a hit vakmerősége mondatja ki velünk, amit az emberek vagy elfogadnak, vagy nem. De ahogy az első húsvéti igehirdetés nem volt igazán sikeres, sőt a második sem, úgy elmondhatjuk: keresztyén hitünk két évezredes történetében mindig nyitott kérdés a feltámadás. Sokan próbálták megmagyarázni vagy észérvekkel bizonyítani, ám ez mindig kevés sikerrel járt. Nekünk Pál apostol bizonyosság-

Kató Béla püspök

(Folytatása a 3. oldalon)

Munkácsy Mihály: Krisztus Pilátus előtt

Harminc ezüstpénz

A nap már a delelőn állt, kegyetlenül szórta melegét a tájra. Fullasztó, poros volt a levegő. Pár napja az égi áldás elmaradt: egy csepp eső sem esett, de a fűvek és a fák még dacoltak a száraz megpróbáltatással.

A magas, szikár ember alig múlt harmincéves, de aggyastánnak látszott. Ruhája rongyos, külseje ápolatlan. Lassan vonszolta lépteit a város széle felé. Saruja minden lépésnél apró porfelhőt hagyott maga után. Beesett, sovány arcán a portól kivörösödött szemei riadtan néztek. Vállán egy zsákból varrt tarisznya, amely inkább üres, mint tele volt. Körülötte minden mozdulatlan. Mégis, időnként ijedten hátra-hátra nézett, nem követi-e valaki.

Talán már az utolsó háza volt a külvárosnak, amelyen megakadt a szeme. Körbejárta a dűledező épületet. Kissé távolabb egy pár darab kővel kerített kút volt. Mellette rönkből faragott vályú, amely a sok napsütéstől megrepedezett. Két kezével merített a kissé állott vízből, de most ez is jólesett.

*

– A ház lakatlan – mormolta csak úgy magának. Belépett.

Pár pillanat kellett, hogy szeme megszokja a benti félhomályt, ahol minden kopott és sze-

gényes volt. Az egyetlen ablakon, a kifeszített marhabendő alig engedett át egy kevés kinti fényt. Az ablak alatt négyszögletes asztalka, mellette szék gyanánt egy ládával. Az ágy alatt egy darab kötél; talán szamarat vezethettek vele. A falak valamikor fehérek voltak, most sötétszürkék; azokat sem kímélte az eltelt évek kegyetlen vasfoga.

Az asztalra tette zsákját. Leült a ládikóra és hosszú ideig mozdulatlanul bámult maga elé. Már sötétedett, mikor zsákjának tartalmát kiürítette; cserép gyertyatartó, két kovakő, önkanna, vízesbögre, meg egy darab félig szikkadt kenyér. Utoljára egy üres, sárgás-vöröses kecskebőr erszény került elő tarsolyából. Sokáig tartotta a kezében, majd azt is az asztalra dobta, melynek zárózsínörja lazán, lustán tekerődött az asztal lapján.

A kútról hozott egy kanna vizet. Tüzet csiholt és meggyújtotta a gyertyát, melynek imbolygó fénye furcsa árnyképeket vetített a mennyezetre. Leült az asztal mellé, tört egy falat kenyeret. Lassan majszolta, majd ivott mellé egy korty vizet.

Egy ideig még nézte a gyertyát, melynek imbolygó fénye hol erősebben, hol halványab-

Zimán Miklós

(Folytatása az 5. oldalon)

A szent, csendes nagyhét titka és haszna

Angolszász nyelvterületen, de a latin és germán nyelvű világban is szent vagy csendes hétnak nevezik a nagyhétet, a virágvasárnaptól húsvétig terjedő időszakot. Miért nagy, szent és csendes, más elnevezés szerint szomorú és fájdalmas ez a hét?

Miért nagyobb a nagyhét?

A keresztyénségben a böjti időszak utolsó, húsvét előtti hetét nevezték el „nagyobb hétnak”. Ha a nagyhét eseményeire gondolunk, hamar belátjuk, miért nagyobb ez a hét az év fennmaradó 51 heténél. Azért, mert az üdvösség- és a kijelentés-történet, meg a személyes emberi sors, megváltásunk szempontjából legdöntőbb, radikális fordulatok ekkor teljesedtek be. Gondoljunk csak a nagypéntekre, a Jézus kereszthalálára, a húsvétra, a feltámadás csodájára és titkára. De felidéződhet bennünk Megváltónk különös, alázatos bevonulása Jeruzsálembe számárháton virágvasárnap, vagy

Dr. Békefy Lajos

(Folytatása a 6. oldalon)

Tanulságos igék

Az elhívásról és kiválasztásról (III.)

Ekképpen lesznek az utolsók elsők és az elsők utolsók... mert sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak. Mt 20,16; 22,14

Óriási kérdés: kik fognak üdvözülni, és bemenni Isten országába? Jézus egyszer azt mondta tanítványainak, hogy a gazdagnak nehezebb az Isten országába bemenni, mint a tevénak a tű fokán átlépni. Ezzel arra figyelmeztet minket, hogy lehetnek olyan dolgok – többek között a pénz, a gazdagság is –, amik megakadályozhatnak minket az Isten országába való bemenetelben.

E kijelentés sokkolta a tanítványokat. Ki üdvözülhet tehát? Jézus erre különös választ ad: az embereknel lehetetlen, de Istennél minden lehetséges. Ez mélyen elgondolkoztat minket. Ha Istennél minden lehetséges, akkor Ő nem akarná, hogy minden ember üdvözüljön? Ki a hibás, ha mégsem üdvözül mindenki? Isten vagy az ember? Próbáljunk válaszolni e nehéz kérdésekre.

Jézus mindenkit hív az Ő követésére. Szeretete mindenkit el akar érni. A baj nem Istennél van, hanem nálunk. Sok ember hasonlít a

gazdag ifjúra: akik nem tudnak, illetve nem akarnak elindulni Jézus követésére. Az ilyenek csak magukat okolhatják majd, ha Isten országán kívül maradnak. Az üdvösségre vezető út minden ember előtt nyitva áll, aki az Ő hívószavát hallja.

Pétert is mélyen elgondolkoztatta Jézus példázata. Azt mondja neki: elhagytunk mindent és követtünk téged, mi lesz hát a jutalmunk? Ebből is látjuk: Péter, bár hitre jutott, mégis ott maradt benne az önző természet is. Mert mi lehet a mi jutalmunk, mit érdemlünk mi? – így is feltehetjük a kérdést. Isten olyan jó, hogy gazdagon megjutalmazza azokat, akik hisznek benne. Ám Ő az elsőt az utolsó helyre teheti, és az utolsót az elsőre. A sorrendet nem mi határozzuk meg, a jutalom sincs a mi kezünkben. A mi feladatunk nem az, hogy az első és utolsó személyről gondolkozzunk, hanem az, hogy dolgozzunk Isten szőlőskertjében.

Különös az, hogy mindenkinek egyforma jutalmat ad: azoknak is, akik egész nap dolgoztak, s azoknak is, akik csak pár órát munkálkodtak. Üdvözülnek azok, akik évtizedeket töltöttek el Isten szolgálatában, és a látor is, aki élete utolsó órájában tért meg, s aki a kegyelmet semmilyen szolgálattal nem hálálhatta meg. De mi az Urat ebben nem vonhatjuk felelősségre.

Sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak. Mit kezdünk ezzel az igével? Az idézet nem akarja, hogy kételkedni kezdjünk üdvösségünk felől. Jézus inkább figyelmeztetni akar: nem elég a hívást meghallani, többre van szükség. Arra, hogy megérezsem személyes hívását és engedelmeskedjem.

Nem mindenki fog üdvözülni, aki hallotta Jézus szavát. Péter apostol figyelmezteti levelében olvasóit: igyekezzenek elhívásukat tudatosítani, elmélyíteni. Hogy a hívó szó ne-hogy falra hányt borsó legyen az életünkben, nehogy hiábavalóvá tegyük magunkban Isten kegyelmét.

Mit teszel te értem?

Oliver Cromwell angol államférfi idejében egy férfit lázadás miatt halálra ítélték. Amikor felesége meghallotta a szomorú hírt, Cromwellhez sietett és sírva kérte, hogy kegyelmezzon meg férjének. A szigorú bíró így felelt: „Holnap este, amikor a harangszó megkondul, feje legördül a homokba”.

A következő napon a kivégzési piactéren egyre nőtt a tömeg, hogy szemtanúja legyen a kivégzésnek. Végre esteledni kezdett, mindenki izgatottan várta a harangkondulást. A harangszó azonban nem hallatszott. A bíró és a várakozó nép türelmetlenkedni kezdett. A kivizsgálásra küldött hivatalnokokat rettentés kép fogadta a templomtoronyban. A harang nyelvén egy sovány asszony függött és minden alkalommal, amikor a harangnyelv a harang falának verődött volna, ő kezét a harangnyelv és harangfal közé tette. A harang és annak nyelve véres volt és sűrűn csöpögött a vér a földre.

Lehozták a halálra ítélt feleségét a bíró elé. Látva az asszony szomorú ábrázatát és megkínzott kezét, a törvénybíró megsajnálta, és így szólt: „Megbűnhődél, megfizettél a férjed vétkéért és megmentetted az életét. A férjed szabad.”

Elképzelhetjük, hogy milyen szeretettel ápolta férje felesége megsérült, de a szabadságot jelentő kezét. És milyen tisztelettel néztek a gyermekek édesanyjuk kezére. Igen, mert ez a kéz egy életen át ékesen bizonyította: „Íme, ezt tettem én érted! Mit teszel te értem?”

*

Jézus Krisztusnak a golgotai kereszten átszeggett kezei Isten kegyelmét, megbocsátó szeretetét hirdetik úgy, amint János apostol írja: „Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” (1Jn 1,7)

Bányai László

Székelly Ferenc

Húsvéti üzenet

Húsvét reggelén – te is látod,
Zöldbe öltöztek a fák,
Istengyermekek feltámadott,
Vidd a hírt és add tovább!

Örömhír a nagyvilágba:
A Mester él, maradj vele!
Fogadd mindig életedbe,
Szívedben is legyen helye.

Tőle kapott ajándékom –
A legszebb ajándék a földön!
Húsvét reggeli üzenetem:
Vele élni mindig öröm.

Érdekes megfigyelni azt is, milyen összefüggésben hangzik el az ige. A királyi menyegzőről szóló példázat végén találkozunk vele. A király nagy menyegzőt készít fia számára, amire mindenkit meghív. De kevesen mennek el, inkább mentegetőznek. A döbbenetes az, hogy ezek nem templomkerülők vagy ateisták, hanem becsületes, szorgalmas egyháztagok. Mégsem fognak bemenni a menyegzőbe, nem fognak bemenni Isten országába, mert számukra a hívó szónál minden más fontosabb volt. Amikor Isten szélesre tárta előttük az üdvösség ajtaját, akkor ők nem léptek be azon. Azt mondták: ennyire azért nem kell komolyan venni. Nem csúfolkodva és gúnyolódva utasítják el a hívást, csak azt mondják: nekik most nincs idejük erre, vannak sokkal fontosabb dolgok, amiket el kell intézniük.

Vajon nem hasonlítunk mi is e meghívottakra? Nem vagyunk mi is ilyen jóindulatú, kedves, becsületes emberek, akik a hit iránt tisztelettel viseltetünk, akikre néha egy-egy prédikáció mély benyomást tesz? Nem mi vagyunk azok, akik épp azt nem látjuk meg, hogy ez az egyetlen fontos kérdés az életben? Hiszen sokszor állítjuk: az üzleti élet, amiben forgolódunk, egészen más szabályok szerint működik, mint ami a Bibliában van. Vagy: annyi dolgom van, hogy nem jut idő a Biblia rendszeres olvasására, arra, hogy minden vasárnap ott legyek a templomban.

A király, a gazda, aki nem más, mint Isten, rettenetesen megharagszik e kedves és jóra való, szorgalmas emberekre. Azért nem üdvözülnek, mert amikor hangzott feléjük a hívás, akkor nem mentek, nem használták ki az Istentől felkínált időt.

Isten országa azonban nem marad üres, a helyek mind be fognak telni, velünk vagy nélkülünk is. Mert Ő elhívhatja azokat, akikre mi nem is gondoltunk. Milyen jó, hogy most még lehet jönni, hogy a hívás még hangzik, hogy az üdvösség ajtaja nyitva áll minden ember előtt. Ne késlekedj hát, hanem jöjj!

Lőrincz István

A húsvét az élet ünnepe, a keresztyénség az élet vallása

(Folytatás az 1. oldalról)

tétele alapján kell haladnunk, aki a tanúságtevők sorába állva nem önmagát akarta hitelessé tenni, hanem ezt mondta: „mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam” (1Kor 15,3). Ez pedig az a hagyomány, amit akkor Jeruzsálemben hittek a következők szerint, „hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Eltemették, és – ugyancsak az Írások szerint – feltámadt a harmadik na-

pon, és megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek” (1Kor 15,4–5).

Ez az ősi hitvallás az, amelyhez hozzáfűzték, hogy később Krisztus még megjelent ötszáz testvérnek egyszerre, végül pedig Jakabnak és valamennyi apostolnak, de legutoljára Pálnak. Az apostol az utolsó, aki bevégi a sort. Tény az, hogy valami rendkívüli történt ott és akkor, az apostolok pedig ezt próbálták elmondani azzal a sajátos szókinccsel, amellyel akkor rendelkeztek. A lényeg azonban az volt: Jézus él. Ezért lett a húsvét az élet ünnepe és a keresztyénség az élet vallása. Ezért ünnepel a mai napon mindenki, aki él. Ahhoz azonban, hogy örömről teljes legyen, három feltételnek kellene teljesülnie.

Először: lehessen élni. Az ember legfontosabb igénye arra irányul, hogy győzedelmeskedjék a halál fölött. Naponta millió halállal nézünk szembe, és ez félelemmel tölt el. Számítatlan betegség és gyilkos fegyver teszi kétségessé a holnapi napot.

Másodszor: érdemes legyen élni. El tudunk-e képzelni olyan életet, amelyet nem érdemes végigélni? Sajnos ma nagyon sokan gondolják úgy, hogy nem érdemes, mert a bűn megromítja az életkörülményeinket.

Harmadszor: öröm legyen élni. Ha láttunk már röpködő pillangót, fészkeire visszatérő golyót, éneklő ifjút és tavaszi napon sütőkéző idős személyt, akkor úgy tűnt, mindannyian örülnek az életnek. Az élőlények közül azonban csak az embernek adatott meg az, hogy tudatosan örvendezzen. Még akkor is, ha börtönben, verpadon vagy betegágyán fekszik. Ez azonban csak akkor történhet meg, ha elhiszi: Krisztus legyőzte a halált, és az Ő feltámadása a mi feltámadásunk záloga is.

Ezzel a hittel – amelyet őseink a Heidelbergi Káté első kérdésében fogalmaztak meg – kívánom, hogy éljük át mindannyian a húsvét örömét!

William Hole: A feltámadt Jézus megjelenik a tanítványoknak

Öt éve hunyt el Tonk István

Még ma is megrezzenek, ha szürke Fiat Doblo közeledik felém. Ilyen márkájú autóban utaztam hosszú utakra egykori kerületi főgondnokunkkal, Tonk Istvánnal. Aki immár öt éve távozott az élők sorából.

A híres kolozsvári gyermekorvos, Tonk Emil fiaként látta meg a napvilágot a kincses városban, ahol 1959-ben érettségizett, majd a Politechnikán, a gépgyártás-technológia szakon tanult (1959–64). Ezt követően Bukarestben rendszertervező mérnöki diplomát szerzett, és a kolozsvári Armătura Gépgyár tervezőmérnöke lett. 1972–90 között a Területi Számítóközpont rendszertervezőjeként dolgozott. Innen került 1990-től az egyház Misztótfalusi Kis Miklós nyomdájába igazgatónak. Erdélyi Református Egyházkerületünk főgondnokává is megválasz-

tották, 2003-tól pedig ügyvezető főgondnokként tevékenykedett. Számos alapítvány, egyházi fórum vagy éppen a protestáns szabadegyetem tagjaként munkálkodott – szíven viselve református egyházunk, erdélyi magyar társadalmunk gondjait, sorskérdéseit.

Öt évvel ezelőtt is egy március 15-i ünnepségről tartott hazafele, a már említett autóban, amikor egy közszállítási jármű elsodorta. Élet és halál között lebegett április 3-ig, mígnem az Úr magához hívta. Mindenki megrendülten vette tudomásul, hogy az Erdélyi Református Egyházkerület főgondnoka elhunyt. Családja számára ma is pótolhatatlan férj, apa és nagytata, de ismerősei és sok munkatársa is szeretettel gondol rá. Az örök feltámadás reményében bizakodva emlékezünk halálának ötödik évfordulóján. Isten nyugosztalja!

Somogyi Botond

Jól értesültek vagy istenközeliek?

A húsvéti ünnepkörben három személy került közel hozzánk. Mindhármán akár kortársaink is lehetnének.

Az egyik Cirénei Simon, a kíváncsi ember. A mezőről jön, megkapálta a szőlőcskékjét és megáll az út szélén „csodát látni”, informálódni. Amikor tegnap híradó-bőjtöt tartottam, ő jutott eszembe. A 21. század embere információ-függő. Mindent szeretünk tudni, mindent szeretünk látni, és büszkék vagyunk magunkra, ha társaságban jól értesülteknek látszunk. Fel is nézünk azokra, akik nálunk jobban értesültek. Információt, szenzációt keresünk, és kimarad az életünkben a valódi élmény; már lassan mindent csak a tévéképernyők előtt tudunk „átélni”.

A kíváncsi Cirénei Simon egyszerre csak arra ébred, hogy „kiszállítják a képernyő elől” és a szereplővé válik: a római katona vállára teszi a „názareti próféta” keresztyét. Most már ő görnyed az Emberfia terhe alatt. Az ő életében szó szerint beteljesedik a Megváltó szava: Valaki jönni akar én utánam, vegye fel az ő keresztyét és kövessen engem. Mindnyájunknak azt kívánom, hogy információéhes szemlélődésünkben kilépve rádöbbenjünk: a történetnek nem nézői, hanem szereplői vagyunk.

A másik kettő az a két tanítvány, aki a feltámadás reggelén elhagyja Jeruzsálemet, és hazafelé indul Emmausba. Hallják a feltámadás hírért, de nem hiszik. Csalódottságuk nagyobb annál, hogy elhiggyék azt. Nem ragaszkodnak többé a közösséghez, amely addig megtartó erőt jelentett számukra. Az emmausi tanítványok nagyon „modern emberek”.

Napról napra több csalódott emberrel találkozom, akinek odalett kezdeti lelkesedése, akinek összetörték az örömét, aki befogadásra vágyott és elutasítást kapott, akinek nem értékeli a munkáját, nem méltányolták az ügyszereket, és „bedobja a törölközőt”. Lukács evangéliuma szerint a Feltámadott éppen ennek a két csalódott embernek jelenik meg először. Első látásra nem igazságos: jobban megérdemelték volna ezt a kitüntetést a többé-kevésbé kitartó apostolok vagy a sírhoz igyekvő asszonyok. Csakhogy az isteni igazságosság logikája más, mint a miénk. Jézus most bizonyítja be, hogy a jó pásztorról szóló példázat nem volt üres beszéd: Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja?

Csalódott visszaútjainkon vegyük észre, hogy mellettünk halad.

Ősz Előd

Isten a kereszten

Lk 23,39–43

Az evangéliumi történetekben Jézust örömmel fogadó, Őt kereső, Tőle segítséget kérő, Őt feltétel nélkül követő tömegről olvashatunk. Az elfogást követően azonban valóságos tömegpszichózis alakul ki. A megkötözött Jézusban már nem ismerik fel azt a Mestert, akit eddig követtek. A megalázott Isten látványa megszakítja a benne való hit folytonosságát. Vagyis 180 fokos fordulat áll be az emberek hozzá való viszonyulásában. Az erős Jézustól várhattak valamit, de a leköpdösött, megkötözött személy számukra értékét veszíti.

A modern korban sokszor divatjelenséggé erősödik a keresztyénség megvetése, a Megváltónak – a költő szavaival, „sekély kéjt” jelentő – kicsúfolása. Képzőművészek és más közszereplők provokatív, a keresztyének érzékenységét tudatosan vagy tudatlanul bántó alkotásokról, megszólalásokról érkeznek rendszerességgel a hírek. Amely mögött ott lehet persze a kereső lélek bizonytalansága is, amit Ady is őszintén megvall: „Még meg se leltem s akkor is / Kötöttem vele s versenyeztem”.

A megalázott Jézus már nem kell. Nem azért, mintha elfogytak volna a betegek, a szenvedők, a bajban lévők. Csak mert Tőle már nem várnak semmit. Nem látják hatalommal cselekedni, mert ahogy Pál írja: önmagát megüresíti, szolgálai formát vesz fel, emberek

hez lesz hasonló, megalázza magát, és ebben az engedelmisségben marad haláláig. (Fil 2,7–8)

A Golgotán Jézus egyedül marad. A tömeg csupán puszta néző. Egy esemény kíváncsi figyelműje. Jézust két gonosztevő veszi közre. Csoporthoz kivégzés keretében, köztörvényes bűnözők társaságában végzik ki. Vagyis a gyilkos és a rabló szintjére alacsonyítják a Mestert. Nemcsak a kivégzés eszközével, de a két lator kiválasztásával is azt üzenik: ez az ember semmivel sem

Munkácsy Mihály: *Ecce homo*

jobb, semmivel sem több. Amit azonban a kivégzők megcsúfolásnak szánnak, az találkozik Isten akaratával. A Mindenható odaadja önmagát minden emberért. Vagyis minél nagyobb az Ő megalázása, annál inkább megmutatkozik belőle Isten korlátlan, mindenkit magába foglaló közösségvállalása. Mai szóval: nem diszkriminatív, nem bizonyos társadalmi csoportokban gondolkodó, válogató az Ő kegyelme, hanem teljes érvényű.

Amikor látványosan elfogy a Jézus istenségébe vetett hit, amikor a tömeg már csupán

nézősereg marad, hirtelen irányt vált az evangélium narrátora. A továbbiakban csak három emberre figyel. A kereszten függők beszédétől halljuk. Túlzás lenne ezt beszélgetésnek nevezni. Hiszen haldokló emberekről van szó, akik kínzó szomjúság és vérvesztés közepette próbálnak meg néhány szót váltani. Itt minden szónak súlya van. Orvosi szakértők szerint, itt minden egyes lélegzetvétel kint jelent. A két lator megszólal, mindkettő az életéről beszél,

mégis más-más formában. Kétféle reakciót látunk. Az egyik az Istent káromló félelem. Amely inkább választja az önmagából kivetkőző, félőrlt és istentagadó állapotot. A másik a megtérő gonosztevő, aki Jézus istenségéről bizonyosságot tesz. Nem annak látja, mint a tömeg. Ugyanis a megalázott, a hiányos öltözetben, tőviskronával a fején keresztre szegezett, haldokló Jézusban meglátja a Krisztust. A Szentlélek a Golgotán is munkálkodik: a tömeg néző marad, egy ember pedig látó.

Mivel érdemli ki ez az ember Isten könyörületét?

Hiszen egész életében rosszat cselekedett. Ő maga semmivel, de a kereszten bűnbánattal és hittel fordul Jézushoz. Nem lázad büntetése ellen, elismeri annak jogosságát, ugyanakkor meglátja Jézusban a bűn nélkülit.

Jézus a kereszten is Isten marad. Bár megalázza magát, de egy ember személyén, élete utolsó percein keresztül láthatóvá válik a megváltás ígérete, bizonyossága. Amit egyedül csak a könyörülő Isten adhat.

Fábián Tibor

Ismerjük meg feltámadásának erejét!

Fil 3,10

Lehet-e jobb hely a templomnál, lehet-e áldottabb alkalom a húsvét szent ünnepénél, amikor gyenge, gyarló emberként megismerhetjük Krisztus feltámadásának erejét? Mit ér e legcsodálatosabb esemény, a halál feletti győzelem evangéliuma, ha arról nem hallunk, vagy nincs benne részünk?

Menjünk hát templomba, húsvét ünnepére, mert az evangéliumnak már a meghallgatásával is sokféle áldásban, lelki ajándékban részesülhetünk. Annak a húsvét reggeli angyali szónak a meghallása, hogy Jézus kijött a sírból, nagy reménységre ad bizodalmat. Ugyanakkor szeretnénk megismerni feltámadásának erejét. Higgyük, hogy ez az erő megsegít minden ünneplőt, mások nyomorúságán enyhíteni tud,

Székely József

(Folytatása a 8. oldalon)

A magyar állam a kanadai Hamilton Galériától megvásárolta Munkácsy Mihály *Krisztus Pilátus előtt* című alkotását, így hamarosan együtt lesz Debrecenben a Krisztus-trilógia – jelentette be Balog Zoltán, a magyarországi emberi erőforrások minisztere. A Déri Múzeum

Munkácsy-termében jelenleg is látható a trilógia két darabja – a *Golgota* és az *Ecce homo* –, a harmadik kép helyét tavalyi elszállítása óta üresen hagyták. Ugyanis a magyar állam szeretné megvásárolni a *Golgotát* is, amely a New Yorkban élő műgyűjtő, Pákh Imre tulajdonában van.

Harminc ezüstpénz

(Folytatás az 1. oldalról)

ban világította meg a kicsiny helységet; majd eloltotta a lángot, és lefeküdt.

A rongyos ruha alig takarta el pőreségét. Karjai, mellyel fejét támasztotta, szikarak, bőre, mint a pergamen, mely alatt a vérerek, mint tekerődő lila indák hálózta be sovány testét. Szemeinek merev, mozdulatlan tekintete a semmibe révedt.

*

Mozdulatlanul feküdt, de lelkében viharoként tomboltak az egymást kergető gondolatok, melyek minduntalan egy kérdéshez kanyarodtak vissza; miért kellett éppen öneki eladnia Jézust a főpapoknak? Hiszen a másik tizenegynek is bőven lett volna alkalma az árulásra. Nem kényszerítették, mégis önként ajánlotta fel alávaló szolgálatát a főpapoknak. Pedig amikor Jézus követő-éhez csatlakozott, vagyonát ő is eladta, hogy követhesse mesterét.

Mennyire csodálta tetteit, amikor a kánai menyegzőn a vizet borrá változtatta, vagy amikor a bénákat és a leprásokat gyógyította meg.

És mennyire lenyűgözte a kép, amikor számárháton győztes hadvezérként bevonult Jeruzsálembe, ahol az ujjongó tömeg a ruháit terítette lába elé és pálmalevelekkel integetett neki.

De jött a fordulat, amikor pár nappal később ugyanaz a tömeg kórusban kiáltotta: „feszítsd meg, feszítsd meg!”

És Pilátus, a mindenható kormányzó, akinek csak egy szavába került volna, miért nem tett semmit, hogy Jézus életben maradjon? Tudta, hogy Jézus ártatlan, hiszen felesége, Claudia szerint is egy szent lelket ítélnék el. De ő, az erőskezü kormányzó, lelke mélyén félt. Félt a főpapok haragjától, reszketett az örjengő tömegtől, amely könnyen fellázadhatott volna. Jéklépesen megmosta kezeit, és meggyőződése ellenére kiadta Jézust a vérsomjas bírácoknak.

*

Gyilkosság történt. És ő, Júdás, egyike a tanítványoknak, elárulván Mesterét, hozzájárult a gyilkossághoz. Az árulás bűne az ő lelkén szárad.

Gondolatai kuszán kavargtak fejében: miért tette mindezt? Talán a Sátán szállta meg lelkét? Mi volt az a démoni erő, amely rávette, hogy bűnös cselekedetre szánja el magát? Hogyan történhetett, hogy pillanatok alatt a hűséges követőből áruló lett? Hitelenségéből? Becsvágyból? Avagy a harminc ezüstpénz csábítása vette el eszének józan ítélőképességét?

Hiszen annyiszor volt Jézus csodatetteinek tanúja... Vagy még azok sem győzték meg eléggé a Mester isteni erejében, és utolsó pillanatig remélte, hogy valami csoda folytán megmenekül a végzettől?

De kételkedett-e egyáltalán, vagy csak a csengő ezüst hangja vitte kísértésbe? Az utolsó közös vacsorán honnan tudta Jézus, hogy pont ő lesz, ki eladja mesterét harminc ezüstpénzért? Hiszen akkor még ő maga sem tudta, hogy áruló lesz belőle... Vagy egyszerűen csak a prófécia jövődölelése kellett, hogy beteljesedjen, és ennek a próféciának lett a végrehajtója?

Nem tudta eldönteni, mikor keletkezett hitében a törésvonal. A kérdés kérdést szül, melyre nem tudott válaszolni.

Igen. Tette megbocsáthatatlan. Elfogadta a felkínált vérdíjat. És ott, a Getsemáne-kertben csókjával elárulta és a bűnösök kezére adta Jézust.

*

A Mester nem tett szemrehányást, már az áruló csók pillanatában feloldozta bűne alól, de Júdás saját magának nem tudott megbocsátani, nem volt számára visszaút. Hiába szaggatta meg ruháját és szórt hamut a fejére, hiába ron-

Munkácsy Mihály: Golgota

tott a templomba és vitte vissza a rabbiknak a harminc ezüstpénzt, hiába vallotta fennszóval, hogy „vétkeztem, uraim, mert ártatlan vért árultam el, és lelkem vádol a legszörnyűbb árulásomért” – azok csak kinevették. Nem fogadták vissza a vérdíjat.

Kiűrtette nyakán a lógó kicsi erszényt, és a harminc ezüstpénzt szétszórta, amely harminc irányba gurult el a templom kövezetén.

*

A Golgotát csak távolról figyelte, messzire elkerülve a többi tanítványt. Láta, amint Jézust a vesztőhelyre viszik. Legszívesebben odarohant volna, hogy ő vigye Jézus helyett a keresztet, de lábai nem mozdultak.

A menet felért a hegyre. Oda már nem engedték a kíváncsi tömeget. Az egyik kereszt az elítélt látor már kinszenvedett. A másik kereszt üresen állt, mert a tömeg Barabásnak, a gyilkosnak kegyelmet kiáltott.

Jézust ráfektették a keresztre.

A katona gyakorlott mozdulatokkal verte be a szegeket tenyerébe, lábába, majd a pányvák segítségével a kereszt a magasba lendült. Még messziről is látszott, a Jézus feje fölé szegzett táblára írt gúnyos szöveg; INRI, azaz „Ez Jézus, a zsidók királya”.

A tömeg üdvívalgásban tört ki.

A katonák, mint akik jól végezték dolgukat, kissé távolabb leültek kockázni.

Később a tömeg is kezdett szétszórni, hiszen az ingyencirkusznak már vége.

Mária imát rebegett fiáért, utolsónak hagyta el a Koponya-hegyet. Azt már ő sem látta, amikor az egyik katona bizonyoságképpen lándzsájával Jézus élettelen testébe döfött.

Júdás nem tudott a látványtól megszabadulni. Szemei vérben égtek, és agyában, mint egy véget nem érő kerepelő harsogta: TE TETTED EZT, JÚDÁS...!

*

Hogy meddig feküdt az elhagyott házban mozdulatlanul, egy napig vagy talán háromig, senki nem számolta. Az ónkannában a víz megposhadt, a többnapos kenyér is száraz lett, néhol kezdődő zöldes penészfolttal.

Hirtelen mozdulattal felpattant az ágyról. Ezelős tekintettel fel s alá járkált a szobában. Megállt, elővette a kötelet. Sokáig nézte, forgatta, majd a földre dobta. Visszafeküdt a helyére. De többé már nem volt nyugta. Hánykolódott, teste remegni kezdett, kiverte a veríték, fogai csattogtak a reszketéstől. De mindezt senki nem hallotta.

*

Távolból jövő kutyaugatásra ébredt. Mikor kinyitotta szemeit, a szemközi gerendáról fekete varjú figyelt. Egy ideig méregették egymást, de ahogy moccant, a madár nagy szárnycsapással kirepült az ajtón.

Most, csodálatos módon nyugodt volt, mozdulatai magabiztosak. Kiment a kúthoz, leporolta rongyos

gőnceit, majd a vizesdésza egész tartalmát a fejére öntötte.

A házban kezébe vette a kötelet. Felnézett a gerendákra, alkalmas helyet keresett, ahol rögzíthetné a végét. Felmászott az asztalra, a kötelet átdobta a gerendán, és végére hurkot bogozott. Lemászott, és a helyére tolt az asztalt. Majd a lábára állt, és fejét a hurokba illesztette.

– Jézus, bocsáss meg vétkes lelkemnek! – mondta félhangosan, és lábával elrúgta a ládikót.

A kötél megfeszült. Egy ideig még rángatózott a teste, majd karjai alétan hullottak le. Azt már nem észlelte, amikor kint szél kerekedett, hirtelen minden elsötétült, a föld dübörgött, és megremegett az emberek talpa alatt. A háznak falai megrepedtek, a bitőfaként szolgáló gerenda leszakadt, maga alá temetve az élettelen testet.

*

Napokkal később fedezték fel a kötél végén összeaszott testet. Senki nem ismerte fel. Kiszabadították a gerenda alól, levágták a kötélről, és elvontatták a Fazekas-mezőre, ahol sekély gödörben hantolták el. Pénzeserszényét, a kannát, a gyertyatartót meg a szegényes ruháit a hullaszállítók egymás között szétszóratták. A bögre már senkinek sem kellett.

A szent, csendes nagyhét titka és haszna

(Folytatás az 1. oldalról)

éppen az úrvacsora szereztesének pillanata. De a via dolorosa, az istenemberi szenvedés minden pokoli gyötrelme is, amelynek mozzanataiban Isten Jézusban teljesen azonosul az emberi élet fájdalmas mélységeivel, hogy ne kelljen többé senkinek egyedül, magányosan hordoznia szenvedését. Ezért e hét méltán érdemli meg a „nagyobb hét” megjelölést, melyben benne rejtőzik életünk nagyobb lehetősége is. Ugyanakkor a szenvedések okán a fájdalmak hete is ez, a szomorúság hete, és mindezek láttán az elnémulás, a visszafogottság, a halkabbra hangolt lélek és csend hete megnevezést is kiérdemelte.

Érted történnek mindenek...

Azon a virágvasárnapon értünk zöldelltek ki a pálmaágak, hogy valaki helyettünk 2000 évvel odategye azokat a Győztesnek kijáró tisztelet jeleként a számárháton a szent városba bevonuló Jézus Király elé. Azon a héten értünk, lelki táplálásunkért szerezte a Mester azon az éjszakán az úrvacsorát. Hogy tökéletes áldozatát felajánlja nekünk az idők végezetéig. De azt is látnunk kell, hogy a töviskoronát az Emberfia értünk hordozta felvérzett homlokán, hogy minden méltatlan, hamis vád és ítélet ellenében, ami minket érhet, megmutassa: előre vállalta a szenvedést, hogy társunk legyen minden könyves, fájdalmas és igaztalan helyzetben. És a kereszttel, amelyen a bűn világa, a mindent feje tetejére állító istentelenség, cinizmus és vallási, hivatali, politikai hazugság egyszer s mindenkorra megfeszített, a mi javunkra történt. Hogy tudjuk vállalni kereszttünket, mint ahogy Jézus sem tért ki a vállalás elől.

Aztán mindennek végén a leghatalmasabb kezdet is értünk nyílt meg: az üres sír, a feltámadás hatalmas és égbe zengő, történelem- és sorsfordító szent eseménye. A minden emberi értelmet felülhaladó isteni lépés, amire akkoriban senki nem számított. Hiszen Akit megölték, feltámad. Akit elvetettek és megvetettek, az lesz kútfeje valami egészen másnak, az örök

Úrvacsorai kelyhek készítésével (finom-ézüstből) és onból készült egyházi tárgyak restaurálásával foglalkozom. Érdeklődni a 0264/433241-es telefonszámon és a 0765/128601-es mobilszámon lehet.

Imrei Imre ötvösmester, Kolozsvár

és legyőzhetetlen új világnak. Igen, mindez javunkra lett. Ez az, amittől nagyobb mindennél ez a hét.

Tudunk-e még ünnepelni?

Tudunk-e még mi, magyarok keresztyénül ünnepelni? Mi kellene ehhez, mi hiányzik, hogyan és mit kellene másként csinálni? Nem-hogy az ünnepek egyházi tartalmát, sőt üdvörténeti jelentőségét ismerik mind kevesebben, de már a színes és sokféle népszokást is egyre gyorsabban elpusztítja a konzum-moloch, e csillapíthatatlan éhségű piaci bálvány. Ki a felelős az ellopott ünnepekért, az elkobozott szép pillanatok után maradt tátongó ürességért? Nálunk ezer éven át népünk együtt létezett az ünnepekkel. Az ünnepek tiszta levegője, fénye beleáradt eleink vérébe, történelmünk jelzőtáblájává váltak. És a legutóbbi időkben az elvilágiasodás, a pénz hatalom imádása, korábban az idegen ideológiák szívünkre törő ragadozói orozták el millióktól a keresztyén ünnepeinket. Meg kellene tanítani gyermekeinket ünnepelni? Igen!

Ünnepeink visszahódítása önmagunk és gyermekeink, unokáink jövője védelmében és javunkra a mai nap parancsa, a nagyhét lehetősége, a húsvét legszebb ajándéka lehet. Nyugat-európai testvéreink sorra alkotott ünnepvédelmező, valójában embervédő, lélekvédő kiáltványainak, ajánlásainak gazdag palettájáról most hadd hozzak ide néhány továbbgondolásra érdemes megállapítást.

Az ünnep és a vasárnap a nyugalom napja. Isten adta élénk, Ő rendelte: mert van ideje a munkának és az attól való megnyugvásnak, a pihenésnek. Ő jól ismerte az embert, lelke alkotását, s azt, hogy mire van szükségünk. Ezért adta választott népének a szombatot, nekünk meg a vasárnapot. De az ünnepek/vasárnapok ritmust is biztosítanak az egykedvűen múló időben életünknek. Ritmus nélkül pedig az élet visszahullana a káoszba, s az egyhangúság még betegbé tenné a társadalmat. Az ünnepek az élet lendületét, továbblendítő alaptaktusát adják meg. A kiégés ellen is kondícióban tartanak. Az ünnephez hozzátartozik az ünneplés. Nem önmagunkat, nem a munkát ünnepeljük, nem pártunkat, egyházunkat, hanem Istent és a másik embert, aki testvérünk. Az ünneplés tiszta ruhája mindig túllépés a megszokáson, a hétköznapi napiságon, ugyanakkor feltöltekezés, a lelki magaslatok tiszta levegőjének beszippantása. Az ünnep és a vasárnap egyben emlékezés is. A keresztyének ilyenkor a feltámadás történetére emlékeznek, abból merítenek erőt a jövőre. A tartalmára visszatérő ünnep és ünneplő ember rádobban: múló történelmi létünk átforgatására mi mindent tett meg értünk Isten. Az Ő tettei értékeinket, keresztyén, magyar, egyházi, családi, kulturális örökségünket és elhivatottságunkat, meg feladatainkat is látóterünkbe hozzák. Ezért minden ünnep és vasárnap az erőgyűjtés alkalma is. Eleink ezer éven át megőrzött drága kincsének, keresztyénységünknek, európaiságunknak is to-

Albrecht Dürer: Krisztus búcsúja

vábadója, áthagyományozója lehet egy-egy vasárnap vagy keresztyén ünnep. Áruba nem bocsátható örökség ez. Megtartásukkal sikerült ezredéven át védeni lelki egészségünket, annyi pusztító politikai hatalom ellenére megőrizni alkotóerőnket. Van hát mit őriznünk.

Nagyobb hét – útikalauz a visszapogányosodás ellen

Nem véletlen tehát, hogy bölcs és még ünnepelni tudó európai keresztyén eleink a szent vagy nagyobb hétről valóságos napi térképet készítettek, hogy mindazt a drága szellemi és lelki kincset, amit ez a hét magában rejt, minden nemzedék számára hozzáférhetővé tegyék. Így aztán kissé más emberként indulunk el az ünneptelen hétköznapi felé. Valójában ezért a páratlan kínálatért nagyobb minden hétnél a nagyhét. S ezt idejekorán felfedezték eleink, akik Európa ma egyre inkább pogányosodó, újra visszapogányosodó földjein már a 3–4. században kezdték átíratni a múló időt a csendes hét mindennél értékesebb lelki tartalmával. Már Nagy Konstantin császár, aki keresztyén hitre tért, s bevezette a Római Birodalomba a keresztyéniséget, s ezzel egyidejűleg kinyilvánította a vallások közötti toleranciát, vallási türelmet, elrendelte, hogy a „nyilvános biznissztól” húsvét vasárnapján és előtte mindenki tartózkodjék. Ezután csakhamar az egész szent hét ilyen védelem alá került.

Próbáljuk meg ezt a nagyszerű és ünnepi örökséget élő hittel mi is újra magunkévá tenni, s elfogadni ennek a nagyobb hétnak gazdagító kincseiből éppen azt, amire itt és most kinek-kinek a legnagyobb szüksége van. Azért, hogy életünket a Krisztus ereje, ne csak a nagyhét szomorúsága, a húsvéti „nyusztizás”, vásárlás hassa át. Hozsannás, a feltámadás örömeiben megújuló nagyobb hetet kívánok minden magyarnak!

Kedves Gyermek!

Jézus hiába lett volna emberré, hiába tanított volna, hiába élte le az életét szeretetben és vállalta volna még a halált is értünk, ha nem támadt volna fel. Feltámadásával legyőzte a halált, megváltott bennünket a gonosz hatalmából, és örök életet szerzett nekünk.

Feltámadásával megszabadított bennünket minden félelmünktől. Ha vele éljük az életünket, és van hitünk, akkor sem az életben, sem a halálban nem kell félnünk semmitől, mert vele

mindenen győzedelmeskedhetünk. A teljes szabadságot hozta el számunkra!

Húsvétkor ünnepeljük Isten tervének a beteljesedését, az Ő egyszülött Fiának, Jézus Krisztusnak a halálát, feltámadását, a halálon és a bűnön való győzelmét.

Az ünnep előtti negyven nap a *bőjti időszak*, a Krisztus szenvedéseire való emlékezés kezdete. A református ember számára nem a külsőségek hangsúlyosak, hanem a belső, lelki felkészülés az ünnepekre. Természetes, hogy bizonyos tartózkodás van az evést és ivást il-

letően, de a lényeg az emlékezés a megfeszített Úrra, az elmélyülés Jézus követésében.

Húsvét előtt egy héttel, *virágvasárnap* Jézus bevonul Jeruzsálembe. Virágvasárnapkal kezdetét veszi a *nagyhét*. A nagyhét az úrvacsorához való előkészület, az önvizsgálat, a lelki megtisztulás ideje. Nemcsak környezetünket kell kitakarítanunk, hanem lelkiekben is készülnünk kell az ünnepre.

Jézus kereszthalála, a *nagypéntek* gyásza után következik *húsvét* ünnepe. A húsvét lényege a feltámadott Krisztus megtapasztalása!

A feltámadás öröme és fénye ragyogja be életeteket!

ÁLDOTT HÚSVÉTI ÜNNEPEKET kívánok

nektek és szeretteiteknek! ☺

Betűháló

Az ünnepi öröm húsvétvasárnap teljeseedik ki. Megerősödik bennünk a remény, hogy Jézussal együtt mi is részesülünk a feltámadás dicsőségében.

Keressétek meg az alábbi kifejezéseket a betűhálóban:

BŐJT, VIRÁGVASÁRNAP, NAGYCSÜTÖRTÖK, ÚRVACSORA, JÚDÁS, PÉTER, NAGYPÉNTEK, PILÁTUS, GOLGOTA, KERESZT, NAGYSZOMBAT, ÜRES, SÍR, HÚSVÉT, VASÁRNAP, BŰNBOCSÁNAT, FELTÁMADÁS, ÖRÖK, ÉLET, JÉZUS, KRISZTUS, ISTEN, FIA, MEGVÁLTÓ, MESIÁS, ÚR.

A megmaradt 30 betű **egy fontos üzenetet** rejt számotokra!

Ú	K	J	M	Ü	M	V	U	N	D	K	I	B	J
R	E	A	E	R	E	I	H	A	A	R	D	Ü	Ú
V	R	T	S	E	G	R	E	G	T	I	T	N	D
A	E	O	S	S	V	Á	S	Y	A	S	☺	B	Á
C	S	G	I	S	Á	G	A	C	B	Z	A	O	S
S	Z	L	Á	Í	L	V	I	S	M	T	L	C	S
O	T	O	S	R	T	A	F	Ü	O	U	S	S	Á
R	É	G	R	É	Ó	S	N	T	Z	S	P	Á	D
A	J	É	Z	U	S	Á	E	Ö	S	T	I	N	A
Ö	R	Ö	K	Z	S	R	T	R	Y	E	L	A	M
É	L	E	T	T	F	N	S	T	G	Ú	Á	T	Á
P	É	T	E	R	E	A	I	Ö	A	R	T	M	T
T	É	V	S	Ú	H	P	L	K	N	É	U	T	L
N	A	G	Y	P	É	N	T	E	K	M	S	Á	E
G	P	A	N	R	Á	S	A	V	B	Ö	J	T	F

„Jeruzsálemi Üzenet” – Hirdetések

A *Jeruzsálemi Üzenet* című újság húsvéti számában a következő hirdetéseket olvashatjuk. Találd ki, vajon ki adhatta fel?!

1) „Figyelem, bár kereskedelmi végzettséggel nem rendelkezem, de mégis »árulok«! Néhány ezüstért fontos információkat kiszolgáltatok, akár hozám közel álló személyről is.”

2) „Bizonytalan, befolyásolható római helytartó olyan kézmosó tálat keres, amelyben kezén kívül lelkiismeretét is tisztára moshatja ártatlan emberek elítélésének súlyától. Sürgős! A régi már elhasználódott.”

3) „Foglalkozásával felhagyott halász hazugságvizsgáló készüléket vásárolna, lehetőleg még nagypéntek hajnala előtt. Jelige: kakas.”

4) „Úgy érzed, nyomaszt az életed? Nem találsz kiutat bűneidből? Én azért jöttem, hogy segítsek! Fordulj hozzám bizalommal, én megvigasztallak! Hívj bátran, én segíteni szeretnék rajtad! Elérhetőség: egy őszinte imádságban.”

a) Jézus Krisztus
c) Pilátus

b) Péter
d) Júdás

Füle Lajos: Húsvét hajnalán

Húsvét hajnalán
egy sír nyitva áll,
az éj
árnya messze száll,
s angyal mondja már:
Ne félj!

JÉZUS nem halott,
él: feltámadott,
íme,
minden lelki szem
látja és hiszen!

Ige
száll, mint drága hír,
kínra, gyászra ír, amit
hallván bús szívek,
zeng új éneket
a hit.

**ÁLDOTT
ÜNNEPET!**

Szeretettel:
Katinka

Miért szűnik meg az iskola?

Presbiteri közgyűlés Kolozsváron

A Kolozsvári Egyházmegye Presbiteri Szövetségének (PSZ) éves közgyűlésére került sor a közelmúltban. A kolozsmonostori templomban **dr. Bibza Gábor** esperes a 118. zsoltár alapján tartott rövid áhítatot.

Sokszor tapasztaljuk azt, hogy társainkkal megbeszélt terveinket, igyekezetünket gátolják az emberi tényezők: mulasztás, irigység, feledékenység, különböző más érdekek. Ez nem jelenti azt, hogy az emberekben nem szabad bízni. Inkább azt kell látnunk, hogy amennyiben Istenbe vetjük hitünket, Őbenne bízunk, akkor megváltott emberek közösségévé válhatunk, ahol a tervek az Ő dicsőségére születnek, az emberek pedig érte munkálkodnak. Ilyen közösséggé kell válnia minden gyülekezetnek, a presbiteri szövetségnek is – fogalmazott igehirdetésében Bibza Gábor.

Az áhítatot követően **Floriska István** PSZ-elnök éves beszámolóját hallgatta meg a mintegy nyolcvan résztvevő. Az elnök beszámolt arról, hogy tavaly a megyei PSZ milyen kerületi és Kárpát-medencei rendezvényeken

vett részt, valamint megemlítette, hogy önkéntes napok keretében az elárvult páncélcsehi és magyarderzsi templomokat, valamint környéküket kitakarították. Floriska elmondta: az egyházmegye belmissziói szövetségei hosszú távú tervet dolgoznak ki, amellyel lehetőséget teremtenek arra, hogy a fiatalok egymással ta-

lálkozzanak, ismerkedjenek, és ne kerüljenek az asszimiláció útjára. Ennek első állomása volt a tavaly az, hogy több mint 220 gyermeket táboroztattak Kolozson és Ivóban. Az elnök szerint fontos megkeresni mindazokat, akik távol kerültek az egyháztól, és hangsúlyozta a családlátogatás fontosságát. A tervek között említette a havi presbitertalálkozókat, a továbbképző kon-

ferenciák és gyülekezeti tagok számára kirándulások megszervezését.

Az elnöki beszámolót **Szegedi László** missziói előadó humoros és tartalmas előadása követte a presbiteri tisztség fontosságáról. Rövid szünetet követően a jelenlevők részvételével érdekes beszélgetés alakult ki, melynek során az egyházfenntartói járulékról, a fogyásról és a kivándorlásról, a kisgyülekezetek megsegítéséről, az anyanyelven tanulás fontosságáról, a lelki építkezésről, a kikonfirmálásról, a kis települések iskoláinak megszűnéséről esett szó.

A háttérbeszélgetések rendjén az egyik presbiter elmondta: egyik Kolozsvár közeli faluban akkor szűnt meg az elemi iskola, amikor a lelkipásztor beíratta gyerekeit a városi liceumba. – Ez a jelenség nem egyedi. Sajnos több hasonló példát lehet mondani – hangsúlyozta Szegedi László, és hozzátette: amennyiben a pap a gyerekeit a városba íratja, hasonlóan cselekszik a gondnok és a presbiter is, idővel pedig a gyülekezeti tagok is. A helyzet azonban bonyolult és kényes, hiszen egyesek arra hivatkoznak, hogy a városi oktatás színvonala jobb a vidékinél. De akkor miért panaszkodunk, hogy megszűnnek az elemi osztályok? – hangzott el a költői kérdés.

SB

Ismerjük meg feltámadásának erejét!

(Folytatás a 4. oldalról)

vándortársaknak segítőtársa tud lenni a siralomvölgyben.

Örömmel tölt el a húsvéti történetnek az a része, amely arról szól, hogy a dicsőséges Feltámadott nem utasítja el a kételkedőt, hanem lehetőséget kínál, utat mutat a megtérésre. Megsegít, hogy ne a látás, hanem a hit által találjunk benne örömet és örök életet. Segít meggyőződni arról, hogy a hit sokkal üdvösségesebb a látásnál, mert amit szemeimmel látunk, az mulandó, de Isten Igéje mindörökké megmarad. És a földön Krisztus feltámadása és visszajövele közti időben nem látásban, hanem hitben élünk.

Ő vezet türelmesen és kegyelmesen arra, hogy a feltámadást ne csak a magunk módján akarjuk hinni. Minden kételkedés nélkül fogadjuk el: a feltámadott Úr ugyanaz a Jézus, aki hatalommal munkálkodott e földön, kegyelemmel és igazsággal betegeket gyógyított, majd akit keresztre feszítettek, meghalt és feltámadt.

A feltámadt Jézusnak, a világ világosságának fénye fényesebben és messzebbre világít, mint azelőtt. Bizodalommal állunk e világosságba, hogy megszabadulhassunk azoktól a terhektől és félelmektől, amelyek e világban ránk nehezednek. Feltámadásával szabaddá vált e földi, emberi dolgoktól. A test keserű szenvedéseitől megszabadult, háta mögé vetette. A földbe, a sírba többé vissza nem tér, hanem csak a dicsőségbe, amelynek meglátásában minket is részesíteni akar. Az Úr feltámadt és él, velünk van, még ha szem nem is látja, kéz nem is érinti meg. Velünk marad minden napon a világ vége-

zetéig. Boldogan és nyugodtan bízzuk magunkat az élet Urára a mostani idők viharában is.

Földi vándorként ezen az ünnepen újra halljuk: ahol kettő az Ő nevében együtt van, ott a Feltámadott lesz a harmadik, és ez áldott, felehetetlen találkozássá válik. Az Énekek Énekében (8,6) azt olvassuk, hogy „erős a szeretet, mint a halál”. Krisztus feltámadásával azt üzeni Isten: szeretete irántunk erősebb a halálnál. Megmutatta, hogy Ő a szeretet Istene, és ilyen minőségben van velünk. Krisztus feltámadásának ereje továbbá arról győz meg, hogy nincsen olyan zárt ajtó, amely a hozzánk jövetelében Őt gátolná. Semmi fel nem tartóztathatja a feltámadott Urat.

A Feltámadott köszöntése – „Békesség néktek!” – minden más köszöntésnél többet ér, mert ez nyugtatja meg nyugtalan szívünket. A békesség Fejedelme által békességünk van Vele. A húsvéti történetből tudjuk, hogy ha igazán megismerjük és magunkévá tesszük az Ő feltámadásának erejét, akkor Ő munkatársává fogad: „Legeltesd az én bárányaimat! Őrizd az én juhaimat!”

Segíts meg, Istenem, hogy ez a húsvét vasárnapja nekem és minden felebarátomnak legyen az „Úr napja”, hogy ezután minden vasárnapot az Ő feltámadására való hálaadó napként tartsak meg, nyugalommal, a te szent házában való megjelenéssel. Segíts meg, hogy megismerjem Krisztus feltámadásának erejét, hogy legyek az Ő feltámadásának bizonyosága, legyek a föld sója, a világ világossága, ne véka alá rejtőző gyertya.

(A szerző egyházkerületünk missziói előadója volt)

Csak egy kérvény

A vallásoktatás fontosságáról tárgyalt a Romániai Vallási Felekezetek Konzultatív Tanácsa Bukarestben. Mint ismeretes, az Alkotmánybíróság döntése értelmében azok a szülők, akik szeretnék, hogy a gyerekük vallásoktatásban vegyen részt, kérvényezniük kell azt. A Romá-

niai Vallási Felekezetek Konzultatív Tanácsa azt kérte, hogy a törvényt oly módon módosítsák: ne kelljen a szülőknek vagy a már felnőtt iskolásnak minden évben kérnie, hogy a vallásórakon részt vehessen, hanem csak abban az esetben kelljen új kérvényt benyújtania, ha már nem akar ezzel a lehetőséggel élni (vagy módosítani szeretné a kérvényt). Így a szülőket is mentesítik attól, hogy évente újakérvényezzzék a vallásoktatást, valamint az iskolákat is tehermentesítik, hiszen nem kell minden iskolai év elején mintegy kétfélmillió kérvényt iktatniuk. Az Erdélyi Református Egyházkerületet a megbeszélésen **Szegedi László** generális direktor, egyházkerületi missziói előadó képviselte.